

Recensent: H.J.Lammers

Patricia Meulemans: ‘Hoge pieken, diepe dalen: een oneerlijke strijd tegen longkanker.’ Uitgegeven door Patricia Meulemans & Uitgeverij Partizaan/BOXPress 2015. ISBN9789462952218 Zie ook www.partizaan.be, www.boxpress.nl (Longkanker/Depressie/Alcoholverslaving/PO)

Soort boek / Ziekte / Stijl:

Verslag in dagboekvorm van de moedige strijd (juni 2007- september 2008) van haar moeder (Lucienne Castelijns 1956-2008) tegen longkanker en de impact daarvan op familie en omgeving. Boek van 63 pagina's.

Over de schrijfster:

De Vlaamse Patricia Meulemans leeft met een vriend, heeft drie kinderen. Na de dood van haar moeder heeft zij haar studie gezinswetenschappen weer opgepakt. Zie ook: <https://www.linkedin.com/in/patricia-meulemans-5a586573>

Boekbespreking:

Haar moeder heeft “heel wat troebele watertjes doorzwommen”.

In 2001 werd ze met een zware depressie opgenomen na een gevecht van zes jaar tegen een alcoholverslaving. Tijdens haar behandeling bleek haar enorme vechtlust voor haar gezin, voor haar kleinkinderen. Zij overwon haar verslaving en beseftte dat ze meer aankon dan ze altijd gedacht had. De volgende stap was het stoppen met roken. Dit paste niet meer in haar nieuwe stijl van leven en ze bereikte ook dit doel.

Hiermee verbeterde ook de wat moeizame relatie tussen dochter en moeder. Het leven lachte haar weer toe. Totdat in mei 2007 moeder met spoed opgenomen werd met longontsteking en op de longfoto een vlekje opviel dat na de onderzoeken een heel agressieve kanker bleek te zijn, gelukkig in een zeer vroeg stadium. De moeder was er gerust op, Patricia niet. De behandelend specialisten zagen mogelijkheden, de huisarts was minder optimistisch. Haar vader, een in ploegendienst werkende chauffeur, makkelijk optimistisch levend was afwachtend.

De behandeling werd onmiddellijk gestart: moeder kreeg zware chemo en bestralingen 2x per dag. Patricia Meulemans bezoekt haar moeder dagelijks in het ziekenhuis, waarbij haar de ergste scenario's door het hoofd spelen. Moeder is opgewekt, vol vertrouwen in goede afloop (“als ik terug ga werken”). Patricia Meulemans had de taak om familie en kennissen van de stand van zaken op de hoogte te stellen.

Na een maand mag moeder naar huis waar iedereen versted staat over de wijze waarop moeder de zaken aanpakt, waardoor de dochter, zwanger van het derde kind, zich wat gerustgesteld voelt. Heel veel steun kregen ze van familie en kennissen. Iedereen probeert het een normaal leven te doen zijn Uiteraard waren er de bekende bijverschijnselen van de therapie. De behandelingen worden steeds belastender en pijnlijker. Moeder kreeg haaruitval dus werd een pruik aanmeten. Eind juni slaat de chemo aan, de bestralingen zijn begonnen. Patricia maakt zich veel zorgen om de dagelijkse bestralingen. Ze is druk met huishouden, bezoek aan moeder, de organisatie van het doopfeest van de jongste dochter en echtgenote zijn. Ze nadert het einde van haar latijn. Half juli is de laatste bestraling van moeder. Zij voelde zich enkele dagen al

niet goed. In het ziekenhuis wordt ze onwel, er volgt een spoedopname. Als gevolg van de chemo had zij een ontsteking in haar bloed. Er wordt een maagsonde geplaatst. Moeder verandert als een blad aan de boom: ze is onhandelbaar, heeft sterke spanningen vooral met haar man die in haar ogen niets goeds meer kan doen en met de artsen. Toch gaan ze een weekje met gezin en moeder op vakantie. Er zijn leuke momenten afgewisseld met pijn en spanningen. Na verdere chemokuren en medicaties gaat het in januari de goede kant op. “Hopelijk is de nachtmerrie voorbij en kan ze stilaan terug haar leventje hervatten”.

In mei 2008 valt moeder met de fiets, niet hard maar toch wel pijnlijk. Eigenwijs, wil ze niet naar de dokter, is onhebbelijk, ergerlijk. Uiteindelijk bellen Patricia Meulman en haar zuster tegen de zin van moeder een ambulance. Er wordt een breuk in een wervel geconstateerd en middels een botscan uitsluitingen van de longkanker. Ze is terug bij af, dit is het begin van een lijdensweg van vier maanden. Moeder heeft hevige onduldbare pijnen, gaat ziekenhuis in, ziekenhuis uit. Er moet thuisverpleging georganiseerd worden. Toch gaan ze nog even een paar dagen naar zee. Moeder is eigenwijs en onhandelbaar, wil geen vreemde hulp in huis. Ze rookt en drinkt weer. Een schoonzuster, zelfstandig verpleegkundige, en de beide dochters belasten zich met de verpleging en verzorging. Er volgt een snelle lichamelijke en geestelijke totale aftakeling, moeder wordt een onherkenbaar klein verschrompeld vrouwtje. Er rest slechts palliatieve zorg, op weg naar het sterven. Waarbij ze zich realiseren dat elke kleine te geven vertroosting de laatste keer zal zijn. 16 september overlijdt moeder in haar kunstmatige slaap. Besloten wordt met een afscheidsbrief aan de overleden moeder.

Wat viel op:

De zeer gedetailleerde weergave van gesprekken ervaringen, gevoelens en beleving van de schrijfster van deze “ongetwijfeld zwaarste drie jaren van haar leven”.

Citaten:

(Pag. 12) “Ik schrik er elke dag van wat voor uitspraken zij doet. Zij is echt veel sterker dan ik vroeger dacht. En toch steekt ze haar gevoelens niet weg denk ik. Ze aanvaardt haar situatie maar gaat vechten voor haar toekomst....daar ben ik van overtuigd.”

(Pag.12) “Het is raar om bekenden tegen te komen op straat. Ik heb al vaak in situaties gezeten waarbij ik niet wist hoe ik mij moest gedragen tegenover mensen die verdriet hebben. En nu zijn wij het die genegeerd worden. Of je ziet mensen die moeite doen om de juiste woorden te vinden”.

(Pag.24) *eind juli:* ” Het gaat flink bergaf met mij. Ik voel de energie zo uit mij stromen en vrees het ergste. Er hangt een enorm gespannen sfeer in huis. Overall probeer ik er te zijn en toch heb ik het gevoel dat ik nergens goed doe. Ik voel me vreselijk eenzaam.

(Pag.24) ”Mijn moeder is momenteel onuitstaanbaar. Ik voel me al schuldig terwijl ik het woord nog maar typ. Het is alsof ik in ‘haar toestand’ niets slechts over haar mag zeggen en dat er altijd een excuus is, hoe ze zich ook gedraagt. Maar ik kom er echt niet meer graag. Ze is alleen maar bezig met mijn vader in het oog te houden en heel de tijd af te blaffen.”

(Pag.35) ”Genezen zal ze niet meer, dat is zo goed als zeker. Moet ik dan hopen dat de chemo weer aanslaat en ze weer een half jaar de gevolgen van haar

behandeling moet dragen om vervolgens weer bang af te wachten wanneer de kanker en waar de kanker volgende keer zal opduiken? De geneeskunde staat ver ... heel ver. Ik vraag me soms af of ze niet té ver staat. Is dit nog rechtvaardig en menswaardig om zo veel middelen in de strijd te gooien enkel om een leven te 'verlengen'?"

(Pag.57) *slot afscheidsbrief* "Rust nu maar zacht lieve moeder ... en denk aan wat ik je eerder al zei hé: "Sterven doe je pas wanneer iedereen stopt met aan je te denken". Ik zie je graag moeder! Dikke kus ... Patricia".

Recensies/Extra:

<https://6ecmtastevenwuytack.wordpress.com/2012/10/30/artikel-over-boek-hoge-pieken-diepe-dalen-een-oneerlijke-strijd-tegen-longkanker-auteur-patricia-meulemans-bola-editions-in-de-kempenaer/>